

La tribuna

Tinença de gossos, civisme i salut pública (i 2)

ANGELS
Codina

Recentment el Ministeri d'Agricultura i Medi ambient, ha adaptat la llei per tal d'evitar el maltractament animal, de la qual cosa ens en felicitem, però això és clarament insuficient, perquè ja hem vist que hi ha maneres de maltractament que queden emmascarades dins de la tinença que es considera «normal». I el que és més greu i que és el que sobretot motiva aquest article: hem d'evitar que ens trobem davant d'un problema de salut pública que es pot prevenir si ens hi posem seriosament des del moment present.

Aquest és un tema transversal que, a més del ministeri esmentat, implica també el Ministeri de Salut i el de Justícia i Interior.

Els gossos no poden estar, sota cap concepte, en establiments de restauració ni alimentaris per una elemental qüestió d'higiene i salut públiques, ni tampoc en altres establiments de compra (he vist en uns magatzems cèntrics, un gos amb el morro bavejant ensumar uns fulards de seda... molt higiènic pel qui després el deu haver comprat! algun pipí pel terra, que els empleats s'afanyen a netejar quan se n'adonen, etc). De tota la vida quan hem anat a comprar hem anat a comprar, i quan es va a treure el gos es treu el gos (o es que algunes persones només treuen el gos quan elles van a comprar? O potser és que és el gos qui diu el que s'ha de comprar?).

Aquest últim apartat es innegociable des del punt de vista de la salut pública, perquè si no, no cal gastar-se tants milions en polítiques sanitàries si ens saltem el tema prioritari de l'higiene. La gran batalla contra les malalties infecto-contagioses s'ha guanyat en la nostra cultura –bàsicament– gràcies a la universalització dels hàbits higiènics (molt mes –encara que també– que amb els antibiòtics i vacunes sumats) i ara no podem abaixar la guàrdia. Amb aquest incompreensible mirar cap a un altre costat del Ministeri de Salut respecte a aquest tema (potser perquè amb tant trànsit de persones pel ministeri no hi ha hagut temps o coneixement per adonar-se de la importància del tema, però els asseguro que –a efectes pràctics– ho és molt més que el famós canvi de sistema) s'estan permetent conductes que certament de no estar-hi amants ens portaran problemes sanitaris greus en un futur immediat.

He vist en primera persona com en un cèntric bar restaurant de la capital una cambrera es posa a acariciar un gos perquè li encanten (vaig sentir que deia a la propietària), després s'espolsa els pels dels que s'ha omplert la camiseta que porta... i se'gueix servint les taules sense rentar-se les mans i –per descomptat amb la mateixa roba(!). On són els coneixements de manipulació d'aliments i les normes bàsiques d'higiene que ha de saber una persona que es de-

dica a la restauració? Desgraciadament aquest no és un fet aïllat, he vist i m'han reportat altres fets similars.

He observat que molts dels amos de gossos, creuen que les lleis son pels gossos dels demès perquè ja se sap... el meu gos és diferent, no molesta, etc. I així veiem un dia sí i l'altre també: gossos deslligats pel carrer, races perilloses sense morrió, caps de setmana pitjor que pitjor perquè als nacionals s'hi barrengen els de fora. Abans ningú portava el gos, ara vénen amb l'animaló/ ns i augmentem per molt la brutícia dels carrers perquè ningú s'ha preocupat d'ordenar el tema (com dic, molt més seriós del que sembla), etc, etc. I així va passar que, el desembre passat, a les fires de Santa Llúcia de la Massana, una neneta de vuit anys, que anava amb una galeta a la mà, va ser mossegada per un gos, i que tot i portar la roba d'hivern, li va deixar els ullals marcats al colze... era el gos d'una gent de fora que el duia deslligat i sense morrió (no era en aquest cas una raça potencialment perillosa) en un lloc atestat de gent, que mai s'havia comportat així, que tenia les vacunes al dia, el més fort és que –segons tinc entès per els testimonis–, els amos ni tan sols van renyar al gos (!). I el que va observar un conegut meu i que podríem titular 'el mundo al revés': una senyora portant de la mà un crió com d'un anyet i mig i el gos al cotxet del crió!

Els jardineros dels comuns es queixen de que, quan tallen l'herba, queden esquitxats per les merdes de gos que hi ha (!), magnífic caldo de cultiu per les criatures que hi van a jugar, (a més dels pipis) ja veurem com aniran les zoonosis d'ara en endavant!

Desgraciadament, aquesta podríem anomenar-la: 'febre del gos', és un fenomen no circumscrit a Andorra, per citar exemples de llocs comuns, a la Seu d'Urgell no sé si és encara pitjor i ara el mercat es ple de gossos que –per les raons òbvies esmentades al principi– no hi haurien de ser, com mai abans hi havien sigut. I com més gran la ciutat més pe-

Els gossos no poden estar, sota cap concepte, en llocs de restauració ni alimentaris per una qüestió d'higiene i salut públiques

rill per a la salut pública: a Barcelona, fa literalment fàstic tant el centre com qualsevol barri, i després del gran avenç de permetre que els animals vagin, fora d'hores punta, al metro, el que hem guanyat és pixades al metro amb les males olors subsequents, gossos bruts als vagons barrejats amb les persones, i algun escàndol que altre entre gossos i els seus respectius amos. I el més gros de tot: una coneguda meva va veure com un gos es pixava a sobre de una caixa de fruita exposada al carrer, i quan va reconvenir l'amo que ho veia, l'home encara pretenia te-

nir raó! Bé, la llista de despropòsits en relació amb el tema seria inacabable, ara toca –per finalitzar– mirar de trobar solucions i ordenar-ho de la millor manera possible.

Des d'aquesta tribuna, emplaço als ministeris i ministres concernits (Salut, Agricultura i Medi Ambient, Justícia i Interior) a posar fil a l'agulla i, el més ràpidament possible, posar ordre al caos actual, amb directius clars, concises i contundents.

Personalment, proposo a les persones que ja tenen gos, que es facin càrrec de totes les responsabilitats que això comporta: espai adequat,

alimentació, sanitat, tracte, exercici necessari i –sobretot– educar-los a fer les seves necessitats al orinalet o similar del que si o sí han de disposar a casa seva. No es pot pretendre que la comunitat es faci càrrec dels excrements dels seus animals. Com deia el Petit Príncep: «Un és responsable d'allò que domestica». I per als que no en tenen i voldrien tenir-ne, que reflexionin primer, per què necessiten un gos, si ve a omplir-los un buit o no, en cas afirmatiu que busquin ajut entre les persones i no tinguin un animallet com a crossa i/o 'pañó de lágrimas' personal, i –sobretot– si no és un caprici i se'n poden fer càrrec amb tots els apartats anteriors. Cas contrari, el millor acte d'amor que poden fer-li eés no tindre'l perquè: estimar és trobar en la felicitat de l'altre la pròpia felicitat. ≡

*Metgessa

Inteligencia financiera

Asesores que marcan la diferencia

¿TU ASESOR FINANCIERO ESTÁ CERTIFICADO POR EFPA?

Compruébalo en www.efpa.es